
"Hurra, det var flink manöver,
Nu dö vi som herrar, vi!"

FYRA

FÄNRIK STÅLS SÄGNER

AF

J. L. RUNEBERG,

satta i musik

för Sång vid Pianoforte

af

K. COLLAN.

HELSINGFORS,
1857.

Imprimatur: L. Heimbürger.

Lith. och tryckt hos F. Liewendal.

Pris: 50 kop. silfver.

TORPFLICKAN.

Upprördt och smärtsamt.

SÅNG.

Red mig en graf, o mo _ der kär, min lef_nads dag är li _ _ den! Den
ska _ ran kom och han ej kom, be _ gret jag nyss hans ö _ _ de, Jag
mo _ der jag har sökt bland lik till si _ sta skymt af da _ _ _ gen, Men

PIANO.

man, som fick mitt hjer _ tas tro, har flytt med skam ur stri _ _ den, Har tänkt på mig, har
trod _ de att han låg som man på fäl _ tet bland de dö _ _ de. Jag sörj _ de, men min
in _ gen af de slag_na bar de kä _ _ ra an _ lets dra _ _ gen. Nu vill jag ic _ ke

tänkt på sig, har lydt ert varnings ord, Och svi _ kit si _ na brö _ ders hopp, Och
sorg var ljuf, den var ej bit _ ter då, Jag ve _ lat lef _ va tu _ sen år, Jag
väl _ jas mer på den _ na sve _ kets ö: Han fanns ej bland de dö _ de der, Han

cres f

svi _ _ _ kit si _ na brö _ ders hopp, och si _ _ na fä _ ders jord, och si_na
ve _ _ _ lat lef _ va tu _ _ sen år att ho _ _ nom sör _ ja få, att honom
fanns ej bland de dö _ _ de der, och der _ _ för vill jag dö, och derför

fä _ _ _ ders jord.
sör _ _ _ ja få!
vill jag

Vers 1. & 2.

v. 2. När
v. 3. O

dim.

Sista versen.

dö!

dim.

p

SANDELS.

Kraftigt, men med lugn.

SÅNG.

PIANO.

Sandels han satt i Par_da_la by, Åt fru_kost i all_sköns
Tutschkoff har sändt mig ett vän_ligt bud Att vår va _ pen_hvi_la är
Det var storm, det var brak, det var strid på den strand, Der den Sandel_ska hä_ren var
Och han syn_tes, han kom. Vid sitt främsta standar På re _ du_ten han stannade

ro. I dag, ett sla_get blir stri _ den ny, Det skall
slut. Låt ma _ _ ten sma_ka er _ sås, min Gud! Sen vi
ställd. I ett rök _ _ moln svep_te sig vat_ten och land Och ur
nu, Och hans ö _ ga var lugnt och hans pan_na var klar Och han

parlando.

gäl _ _ la vid Vir _ ta bro! Herr pastor, jag lå _ tit kal _ la er hit, _ Var
ä _ _ tit ri _ da vi ut. Vi må _ ste nö _ jas med hvad vi få, Kan-
mol _ _ nen blix_tra_de eld. Som af å _ skor då_na_de rym _ dens hvalf, Och den
sken på sin äd _ la Bi _ jou. Och han satt o _ rör_lig med tub i sin hand Och be-

god! fo _ rel _ ler en bit: Herr pa _ stor jag lå _ tit
ske ni be _ fal _ ler mar _ gå? Vi må _ ste nö _ jas med
blo _ _ di _ ga mar _ ken skalf, Som af å _ _ skor dä _ na _ de
trak _ _ ta _ de bryg_ga och strand, Och han satt o _ rör_lig med

f

kal_la er hit: Var god! _ fö_rel_ler en bit!"
hvad vi få, Kan_ske ni be_fal_ler mar_gå?"
rym_ _dens hvalf Och den blo_di_ _ga mar_ _ken skalf.
tub i sin hand Och be_ _trak ta_de bryg ga och strand.

GAMLE HURTIG.

Lugnt och allvarligt.

SÅNG.

PIANO.

Al_drig brusto ord vid bi_vu_a_ _ _ken, Der den
Tredje Gustaf var hans man."Hvad stri_ _ _der Höll han
Tron mig, om hans herrar ic_ke vi_ _ _kit Från hvad

gam_le Hur_tig blott var med.
ej med Rysslands stol_ta fru!
pligt och mod och ä_ _ _ra bjöd,

Of_ta satt han långt på nat_ten
Mi_na vän_ner, det var an_dra
Ha_de al_drig se_gren ho_nom

va _ _ _ ken, Ta _ la _ _ de om krig och fred, Tän de jemt sin kor _ _ ta
ti _ _ _ der För sol _ _ da _ _ ten då än nu. Kungen sjelf stod med i
svi _ _ _ kit, Nu blef tro _ lös _ het hans lön. Det är verl.dens tack, och

pi.pa an Och för _ _ gat den å _ _ ter bäst den brann, Tände jemt sin kor_ta
rök och blod, Nu är der_till en mar _ _ _ skalk för god, Kungen sjelf stod med i
den är tung, Det var synd med så _ dan ståt.lig kung! Det är verl _ dens lott, och

pi _ _ pa an Och för_gat den åter, bäst den brann.
rök och blod, Nu är der_till en marskalk för god.
den är tung, Det var synd med sådan ståt.lig kung!

v. 1 & 2, etc.

Sista versen.

LÖJTNANT ZIDÉN.

Raskt, men ej för fort.

SÅNG.

PIANO.

Det var den tap_pre löjtnant Zi_dén, Han ha_de sin e__gen sed: För fron__ten vil_le han gå al_len: "Fram_åt, mi_na wa_sa gos_sar! Nu gäller att hinna med, Nu gäl_ler att hin_na med!"

Främst ville han gå hvar fa_ra e_mot, Hans folk fick tram_pa hans stråt. Gud nå__de den, som var trög på fot, Så snart löjt_nanten ro_pat: "Hur_ra mi_na män fram_åt, Hur_ra mi_na män fram_åt!"

Och hände då att han kring sig fann Sitt he_la kom_pa_ni, Då var allt präktigt, då rop_te han: "Hur_ra det var flink ma_nö_ver, Nu ä_ro vi her_rar vi, Nu ä_ro vi her_rar vi!"

Men gick hans trupp, då han sjelf sprang fram, Och kom han i strid förrn den: "Gud sig för_bar_me, en så_dan skam! Nu haf_va de gått som pad_dor, Nu blefvo de ef_ter i_gen, Nu blef_vo de efter i__gen!"

f cres. parlando. f

Vers 1, 2 et.c

Sista versen.

2. Främst
3. Och
4. Men